

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **V. D. P.**, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, t. č. bytem X, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-92/LE-BE02-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Toto rozhodnutí napadá žalobce žalobou, v níž namítá jeho nezákonnost. Nevychází totiž ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a navíc není dostatečně odůvodněno, což odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a jeho výrokovou část za nepřesnou a neurčitou. Výrok rozhodnutí tak nesplňuje požadavky stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Účastník řízení zde není dostatečně identifikován, neboť zde není uvedeno místo trvalého pobytu žalobce. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, zejména uvedení kompetenčních ustanovení.

Dále žalobce namítá nedostatečné posouzení své žádosti a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v průběhu řízení opakovaně upozorňoval na své obavy z návratu do vlasti zapříčiněné předchozím zadržením a zájmem policie o jeho osobu. Stejně tak žalobce popsal složitost situace rodiny, stejně jako okolnosti jeho návratu. Jak vyplývá i z podkladů rozhodnutí shromážděných žalovaným, z ciziny navrátilivší se občané nemají ve Vietnamu bez pomoci rodiny prakticky žádnou možnost usadit se a získat zaměstnání. Žalobce přitom na území země původu rodinu nemá. Žalobce byl navíc v minulosti stíhán v souvislosti s drogami, přičemž situace lidí spojených s drogami je ve Vietnamu špatná. Na místě jsou obavy - pokud ne přímo o život, tak jistě o zdraví žalobce. Ač se jeho spojení s drogami neprokázalo, je stále veden v policejních složkách a je v hledáčku policie. I pokud by nebylo zjištěno naplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, žalobce má za to, že v jeho případě je na místě udělit humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobce připomíná, že nebezpečí vážné újmy nemusí být postaveno na jisto, nýbrž je třeba zkoumat, zda existuje reálné nebezpečí takové újmy. K tomu cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82. Žalobce s odkazem na správní spis konstatuje, že nelze vyloučit persekuci, jež by mu v případě návratu do vlasti mohla hrozit.

Žalovaný oprávněnost podané žaloby popírá. Zjištění skutkového děje, na základě kterého žalovaný své rozhodnutí odůvodnil, považuje za řádně, úplně a objektivně zhodnocená. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem pro podání žádosti byla snaha zlegalizovat svůj pobyt v České republice, aby zde žalobce mohl zůstat se svými rodinnými příslušníky (družkou, synem a dcerou z prvního manželství). Žalobce přicestoval do ČR v roce 2003, po celou dobu zde pobývá ilegálně. O legalizaci pobytu se nikdy nijak nesnažil. Obvinění byl žalobce v zemi původu zproštěn a byl i propuštěn z jím uváděného tábora. Uvedl, že svoji vlast opustil, neboť nabyt přesvědčení, že vietnamská společnost je nespravedlivá.

Žalovaný se vznesenými námitkami k formálně právní stránce rozhodnutí nesouhlasí. Výroková část je dostatečně přesná a úplná, o použitých ustanoveních ani kompetenci úřadu není žádných pochyb. Jak vyplývá z žalobních bodů, ani žalobce nemá pochybností o tom, jak bylo rozhodnuto a na základě jakých ustanovení. Obdobná rozhodnutí žalovaný vydává v celé řadě řízení a správní soudy k jejich formálně právní stránce nikdy neměly výhrad.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce, že by v jeho případě byly dány důvody pro aplikaci § 14 zákona o azylu. Žalobcem uváděné skutečnosti nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele podmiňujícími udělení humanitárního azylu. Zákon o azylu koncipoval humanitární azyl jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na jeho přiznání. Ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoli něčeho, co právem není, byť by zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat.

V následné replice žalobce uvádí, že trvá na podané žalobě. Tvrzení žalovaného ohledně právně formální stránky rozhodnutí považuje za znepokojivá, neboť vyjadřují, že žalovaný takový postup považuje za zcela běžný a neshledává na něm nic závadného. Postup žalovaného byl čistě formalistický, ke zjištění skutkového stavu věci nebylo učiněno prakticky nic. Žalovaný provedl toliko výslech účastníka, kterému však nepřikládal vůbec žádnou váhu. Brojí proti názoru žalovaného, jež z výslechu, při němž žalobce uvedl, že neví, zda zájem policie o jeho osobu stále trvá, dovodil, že se žalobce nemá čeho bát. To že ve Vietnamu často dochází k persekucím obyvatelstva, jasně vyplývá i z podkladů shromážděných žalovaným, tomu však tento nevěnoval žádnou pozornost.

Následně žalobce doložil soudu listinu ze dne 1. 1. 2015 vydanou Policií – Prokuraturou Lidového soudu pro provincii Nghe An označenou jako „Výzva k vzdání se“,

přeloženou Ing. N. V. P., soudním tlumočnickem. Listina dle žalobce dokládá jeho tvrzení, že je v domovském státě stíhán stran drogové trestní činnosti – konkrétně pro „nedovolený obchod s omamnými a psychotickými látkami“.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 25. 5. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je vietnamským státním příslušníkem. Do České republiky přicestoval v roce 2003 ilegálně. Svojí vlast opustil poté, co byl předběžně zadržen za nelegální obchodování. Dva týdny byl umístěn v táboře, po propuštění Vietnam opustil. Svůj pobyt na českém území žalobce nelegalizoval. Při kontrole Policií ČR se prokázal cizím cestovním dokladem, který našel na autobusové zastávce. V České republice žije se svojí přítelkyní a jejich společným synem. Ještě zde žije jeho dospělá dcera z prvního manželství. Ve Vietnamu má matku a dospělé děti, ale není s nimi v kontaktu. Občas si telefonuje s matkou, naposledy před několika lety. Do země původu se nechce vrátit, protože se od rodiny telefonicky dozvěděl, že ho hledá policie. Neví však, proč ho hledají, bojí se tedy vrátit.

Během pohovoru doplnil, že jeho přítelkyně se synem pobývají v České republice na základě povolení k trvalému pobytu, jeho dcera zde má pobyt dlouhodobý. Co se týče stíhání v zemi původu, žalobce uvedl, že její ve Vietnamu na adrese jeho trvalého bydliště hledala policie a zaslala mu tam písemné předvolání. Následně vypověděl, že mu na tuto adresu policie občas zasílá předvolání, nikdo si je však nepřebírá, protože tam již nikdo nebydlí. Na otázku, jak tedy o předvoláních ví, odpověděl, že o nich soused řekl jeho matce. Na připomínku pracovnice OAMP MV ČR, že uvedl, že s matkou není již několik let v kontaktu, žalobce reagoval mlčením. Následně vypověděl, že pro to, že je stále hledán policií nemá žádný důkaz, pouze si to myslí. Uvedl, že nemá ani žádné důkazy pro to, že by mu ve Vietnamu hrozilo nebezpečí.

Podle správního spisu pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí informace cizineckého informačního systému týkající se žalobce, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. MV-15439-17/OAM-2014, zprávu Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci IOM říjen 2012 ze dne 2. 4. 2013, výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, výpis z Infobanky ČTK „Země světa – Vietnam“ v aktuálním znění ke dni vydání rozhodnutí, poslední zápis je ze 13. 10. 2013.

S podklady rozhodnutí byl žalobce seznámen 9. 7. 2015, což ztvrdil podpisem protokolu o seznámení s podklady. Ke shromážděným informacím se konkrétně nevyjadřoval, pouze upozornil na špatný zápis jména svého syna. Do spisu doplnil kopii svého přiznání. Dne 4. 8. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, které je nyní napadeno správní žalobou.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

K tomu dodává, že článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost

zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 25. 5. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce v žalobě předně brojí proti nedostatečnému posouzení své situace žalovaným. Žalobce ve své žádosti uvedl následující důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu – má na území České republiky přítelkyni a syna; neměl by po návratu do země původu kde žít; a ve vlasti se obává pronásledování policie, jelikož byl vyšetřován pro nelegální prodej drog.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Žalovaný se se všemi žalobcem namítanými skutečnostmi řádně vypořádal a přihlédl rovněž ke shromážděným podkladům a informacím z nich plynoucím. Soud se dále vyjádří k jednotlivým důvodům podání žádosti, jež žalobce uváděl ve správním řízení.

Žalobce předně namítal, že mu v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování ze strany policie. K prokázání tohoto tvrzení soudu předložil dokument označený jako „Výzva k vzdání se“ datovaný dnem 1. 1. 2015, který měl potvrzovat, že je ve vlasti stíhán pro drogovou trestnou činnost. Jak ale soud zjistil, tento dokument se netýká žalobce. Tento dokument je totiž adresován osobě jménem P. V. L., což je osoba od žalobce odlišná. Tuto skutečnost žalobce při jednání soudu potvrdil, přičemž dodal, že neodpovídá ani v dokumentu uvedená adresa. Zde je totiž v příslušném místě uvedeno číslo popisné 7, ačkoli žalobce pobýval na čísle popisném 9B. Adresáta uvedené listiny žalobce při jednání soudu neidentifikoval. Byť se v textu listiny objevuje jméno žalobce, nelze uvedenou listinu považovat za jednoznačný důkaz o tom, že žalobci v zemi původu ze strany policie hrozí pronásledování, a to z důvodu, že žalobce není v dané listině blíže identifikován (například uvedením data narození či adresy), a není tedy jisté, zda se skutečně o žalobce jedná, a také pro pochybnosti ohledně osoby, které byla tato listina adresována. I kdyby se však daná listina skutečně týkala žalobce, její obsah nesvědčí tomu, že by žalobci v zemi původu mělo ze strany policie hrozit pronásledování. Výzva totiž směřuje k tomu, aby se osoba v ní uvedená přihlásila u policejních orgánů za účelem využití amnestie.

Při jednání soudu pak žalobce k prokázání svých tvrzení předložil ještě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. Nt 61/2014, kterým byla povolena obnova řízení ve prospěch odsouzeného L. V. T. v věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 7 T 22/2012, a také rozsudek Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky ze dne 25. 5. 2005, č. 856/2005 (ve vietnamštině). Navrhl rovněž výslech svědka L. V. T. Podle žalobce tato osoba byla uvedeným rozsudkem Nejvyššího lidového soudu odsouzena pro drogovou trestnou činnost a hrozí mu ve Vietnamu trest smrti, což byl v případě této osoby důvod pro povolení obnovy řízení. Žalobce uváděl, že on sám tímto rozsudkem odsouzen není, avšak jeho jméno je v souvislosti s prodejem heroínu v rozsudku zmiňováno. Soud k této souvislosti uvádí, že jméno žalobce v odůvodnění rozsudku Nejvyššího lidového soudu skutečně nachází (jak vyplynulo při jednání soudu), chybí však jakákoli další identifikace, na základě které by bylo možné učinit závěr, že se o žalobce skutečně jedná. Proto soud návrh na provedení důkazu těmito listinami a svědeckou výpovědí zamítl, jako nadbytečný. Tento závěr učinil také s ohledem na to, že azylový příběh žalobce nelze hodnotit jinak, než jako celkově nevěrohodný. Žalobce se totiž v líčení jeho detailů v podstatných rysech odlišuje. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce pouze

obecně hovořil o tom, že po odjezdu z Vietnamu mu telefonicky rodina sdělila, že byl hledán policií, a proto se bojí vrátit, přičemž o povaze činu, pro který byl policií údajně kontaktován, se vůbec nezmínil (pozn. soudu: žalobce z Vietnamu odjel v roce 2003). Současně ale uvedl, že proti němu nikdy nebylo (a ani není) vedeno trestní stíhání. Při pohovoru, který se uskutečnil po 4 dnech od podání žádosti, již uvedl, že ve Vietnamu byl v květnu 2003 předvolán na policii a zde byl obviněn z nelegálního prodeje drog. Poté byl 15 dní držen v nějakém táboře, z něhož byl propuštěn, protože se prokázala jeho nevina. V žalobě naproti tomu tvrdil, že je ve Vietnamu tamními policejními složkami stále veden jako osoba napojená na drogovou trestnou činnost. To následně doložil listinou, o které ale jednak není zřejmé, zda se žalobce vůbec týká, a jednak její obsah nesvědčí vůbec tomu, že by žalobce mohl mít reálnou obavu z pronásledování policií, protože byl vyzýván k využití amnestie (viz shora). Za této situace se pak doplněné tvrzení o zapletení žalobce do případu, ve kterém byly jiné osoby odsouzeny k trestu smrti, jeví jako velmi účelové a tudíž nevěrohodné.

Nelze si také nepovšimnout, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal se značným odstupem od jeho odjezdu ze země původu. Z Vietnamu do České republiky totiž žalobce odjel již v roce 2003, přičemž od té doby pobývá na území České republiky nelegálně. O mezinárodní ochranu pak požádal až v květnu 2015 v návaznosti na své zajištění za účelem správního vyhoštění, tedy poté, co už mu fakticky nic jiného nezbylo. Takový postup také značně snižuje věrohodnost tvrzení žalobce a logicky budí dojem zcela účelového jednání. Jestliže by totiž žalobce zemi původu opustil skutečně z tvrzených důvodů a tolik by se obával návratu do země původu, není jasné, proč o mezinárodní ochranu nepožádal ihned poté, co přijel do České republiky. Jak plyne z judikatury správních soudů a ostatně i z logiky věci, cizinec má o udělení mezinárodní ochrany požádat bezprostředně poté, co k tomu má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Neučiní-li tak, svědčí to často účelovosti celé žádosti.

Ze všech uvedených důvodů proto soud obavu žalobce z pronásledování policií soud považuje za neodůvodněnou.

Jako další z důvodů, proč se nechce navrátit do vlasti, žalobce uvedl, že zde má rodinu – v Čechách žije jeho přítelkyně se synem a dcera z prvního manželství. Jak však soud již opakovaně ve svých rozhodnutích uvedl, sama skutečnost, že na území České republiky žije žalobcova družka, syn a dospělá dcera není z pohledu zákona o mezinárodní ochraně relevantní. Tak by tomu bylo pouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn žalobcův rodinný či soukromý život v zemi původu. Za takových okolností by bylo legitimní zvažovat, zda přijímající stát není povinen umožnit žadateli o mezinárodní ochranu přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na území přijímajícího státu, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 – 19). V žalobcově případě neexistují žádné závažné překážky, jež by bránily jeho vycestování zpět do země původu, obzvláště jsou-li jeho družka a syn stejné státní příslušnosti jako on sám. Ani na straně družky a syna netvrdil žalobce žádnou skutečnost, jež by těmto bránila následovat žalobce do země jeho původu. Nelze rovněž pominout skutečnost, že žalobce věděl o nezákonnosti svého pobytu na území České republiky a nikdy se ani nepokusil jej zlegalizovat. Skutečnost, že zázemí pro rodinný život bylo budováno i přesto, že dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom zásadní i podle judikatury ESLP (srov. rozhodnutí ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Jak již opakovaně zdejší soud vyslovil, pro úpravu pobytu cizinců a jejich rodinných příslušníků na území České republiky slouží zákon č. 326/1999 Sb, o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákon o azylu.

Závěrem je třeba dodat, že sám žalobce uvedl, že na území Vietnamu žije jeho matka, bratr a dospělé děti. Při pohovoru k žádosti přitom žalobce uvedl, že mu o několik dní dříve dcera žijící ve Vietnamu volala. Nelze tedy říci, že by s příbuznými ve vlasti nebyl v aktivním kontaktu, či že by neměl v zemi původu žádné zázemí.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal nebezpečím vážné újmy podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, jež žalobci hrozí v případě návratu do země původu. Soud konstatuje, že žalovaný se touto skutečností dostatečně zabýval na stranách 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Posoudil skutečnosti přednesené žalobcem v průběhu správního řízení ve vztahu ke shromážděným podkladům rozhodnutí a relevantní judikatuře. Žalovaný vycházel ze stavu, kdy žalobce tvrdil, že ve vztahu k obvinění z prodeje drog byl zproštěn viny a své další pronásledování ze strany policie neměl nijak potvrzené, jednalo se pouze o domněnky. Situaci tak posoudil správně. Jestliže některým tvrzením žalobce nebyla dle jeho názoru věnována dostatečná váha, pak to dle názoru soudu je způsobeno tím, že si vzájemně odporují.

Žalobce dále brojil proti neudělení humanitárního azylu. K tomu je třeba obecně uvést, že „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55.

Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Popsané vady žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí je v této posuzované části zcela přezkoumatelné, není nesrozumitelné a rovněž netrpí vadou nedostatků důvodů. Žalovaný rozebral situaci žalobce. Na základě toho pak dospěl k logickým závěrům o tom, že k poskytnutí humanitárního azylu není důvod. Jestliže žalovaný při svém rozhodnutí neporušil žádná procesní pravidla, ani jeho rozhodnutí nevykazuje znaky libovůle, nemůže soud tomuto závěru nic vytknout.

Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Identifikaci účastníka řízení v napadeném rozhodnutí považuje za nekonkrétní, rovněž ve výroku rozhodnutí absentuje uvedení kompetenčních ustanovení. Tato námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu „*účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.*“

Podle ustanovení § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu „*údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.*“

V žalobou napadeném rozhodnutí je žalobce identifikován jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností, místo trvalého bydliště absentuje. Ačkoliv se jedná o nezákonnost, není to nezákonnost, jež by nutně vedla ke zrušení rozhodnutí. Smyslem výše citovaných ustanovení je zajistit přesnou identifikaci účastníka tak, aby nedošlo k jeho záměně. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. V uvedené věci tomu tak však nebylo, koneckonců nic takového netvrdil ani žalobce. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48).

Stejně tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí případné opominutí kompetenčních ustanovení ve výroku rozhodnutí. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, či ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48). Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stejně jako ve výše uvedeném případě stěžovatel ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. února 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová